

SCHAMINÉE <<

Groen schild

‘Denkend aan Holland zie ik breede rivieren traag door oneindig laagland gaan,’ dichtte Hendrik Marsman in 1936 een van de beroemdste dichtregels van onze taal. *Herinnering aan Holland* luidt de titel van het gedicht. Ik vraag me af welke beelden Marsman voor ogen had, want onze grote rivieren zijn al eeuwen geleden door de aanleg van dijken en kribben veranderd in diepe, snel stromende vaargeulen met smal zomerbed. Hoezo breed? Niks geen opwassen en aanwassen, zelfs de woorden zijn verdwenen. In de jaren tachtig van de vorige eeuw leek *Plan Ooievaar* de bakens te verzetten, maar na het hoogwater in 1993 en 1995 is de aandacht van het beleid verschoven van natuurontwikkeling naar veiligheid. Rivierbeheerders stellen vraagtekens bij het beoogde herstel van het oorspronkelijke ooibos. Zo snel mogelijk water afvoeren is het adagium van Rijkswaterstaat, en bomen en struiken zijn dan een lelijke sta in de weg.

Maar er gloort nieuwe hoop. Recent onderzoek van Deltares laat zien dat de aanleg van stroken wilgenbos langs de rivieren juist kan bijdragen aan de veiligheid. De griendbossen dempen de golfenergie van het water en daarmee de belasting van de dijken. Met een groen schild kan een dijk van ouderwetse hoogte toch aan moderne veiligheidseisen voldoen, lees ik in *de Volkskrant*, en dan te bedenken dat traditionele dijkversterking drie tot vijf miljoen euro per kilometer kost. De echte oplossingen moeten volgens mij veeleer in het achterland worden gezocht door de sponswerking van het landschap te vergroten. Maar afgezien daarvan: wat zou het mooi zijn als in de toekomst weer brede rivieren traag door oneindig laagland gaan. **© Joop Schaminée**